

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: O. V.**, zastoupen Mgr. Jekatěrinou Sochorovou, advokátkou, se sídlem Dlouhá 16, Praha 1, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 11 Az 193/2003 - 19 ze dne 12. 2. 2004,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené zástupkyni žalobce, advokátce Mgr. Jekatěrině Sochorové, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 1075 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 16. 7. 2003, č. j. OAM - 7333/VL - 09 - SE02 - 2001, nebyl žalobci udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Zároveň žalovaný rozhodl, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona. Správní orgán dále uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení azylu jsou ekonomické problémy v zemi původu,

neboť žalobce neměl peníze na zaplacení auta, které nebylo jeho a někdo mu je ukradl. Majitel auta na něm požadoval náhradu a žalobci v této souvislosti bylo vyhrožováno neznámými stále stejnými muži, kteří měli pistole a žalobce má za to, že se jednalo o členy mafie.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu, kterou napadl rozhodnutí správního orgánu v celém rozsahu výroku o neudělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu a nevztažení překážky vycestování podle § 91 téhož zákona. Žalobce výslovně namítl porušení ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Podle jeho mínění se správní orgán žádostí o udělení azylu nezabýval odpovědně a svědomitě, neboť nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí, opatřené důkazy nebyly úplné, rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci a odůvodnění žalobce nepřesvědčuje o jeho správnosti. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

O žalobě rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 12. 2. 2004, č. j. 11 Az 193/2003 - 19, tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobcem uplatněné důvody nelze podřadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze azyl udělit a žalobce tak nesplnil zákonné podmínky pro jeho přiznání a rovněž nebyly shledány žádné překážky vycestování do země původu.

Jak vyplývá z obsahu soudního spisu, žalobce v zákonné lhůtě ve smyslu řádného poučení napadl kasační stížností tento rozsudek podáním ze dne 27. 1. 2004 doručeném městskému soudu 3. 3. 2004, jež bylo učiněno v cizím jazyce a označeno jako „Odvolání“, a bylo městským soudem ustanoveným tlumočnickem přeloženo do češtiny dne 8. 6. 2004 a tímto soudem podle obsahu posouzeno jako kasační stížnost proti pravomocnému rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 2. 2004, č. j. 11 Az 193/2003 - 19, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 7333/VL - 09 - SE02 - 2001 ze dne 16. 7. 2003. Usnesením městského soudu ze dne 18. 2. 2004, č. j. 11 Az 193/2003 - 33, byl stěžovatel vyzván, aby ve stanovené lhůtě odstranil vady shora citovaného podání ve věci kasační stížnosti a uvedl, čeho se podání týká, co navrhuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů rozhodnutí napadá, uvedl údaj o doručení rozhodnutí a předložil plnou moc udělenou advokátovi pro zastupování v řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel byl řádně poučen ve smyslu platné právní úpravy o následcích nesplnění uložené povinnosti a o možnosti požádat o ustanovení zástupce z řad advokátů. Při doručování tohoto usnesení byla uplatněna fikce doručení, neboť adresát písemnosti nebyl zastižen a písemnost byla uložena na poště po předchozí výzvě dne 24. 6. 2004. Podáním ze dne 15. 7. 2004 požádal o ustanovení zástupce pro řízení kasační stížnosti, a reagoval na obsah shora citované výzvy k odstranění vad podání. Usnesením městského soudu ze dne 17. 9. 2004, č. j. 11 Az 193/2003 - 41, byla tato žádost žalobce zamítnuta a současně byl vyzván k předložení plné moci udělené jím zvolenému advokátovi. Toto usnesení bylo žalobci doručeno 22. 9. 2004 a následně 29. 9. 2004 doručeno soudu vyplněné „Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce“ (dále jen „vzor 060“), v němž uvedl, že nemá žádné příjmy. Vzhledem k tomu, že při zaslání formuláře vzor 060, jež bylo soudem žalobci zasláno 30. 7. 2004, přičemž si jej vyzvedl 2. 8. 2004, nebyla žalobci stanovena lhůta k zaslání vyplněného formuláře, a žalobce tak učinil až poté, kdy byla jeho žádost o ustanovení zástupce zamítnuta, nezbylo městskému soudu, než usnesení o neustanovení zástupce zrušit usnesením ze dne 25. 10. 2004, č. j. 11 Az 193/2003 - 48,

a současně byla zástupcem pro řízení o kasační stížnosti ustanovena advokátka Mgr. Jekatěrina Sochorová.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Rozsudek byl žalobci (dále jen „stěžovatel“) doručen dne 18. 2. 2004, kasační stížnost byla podána na poštu k přepravě 3. 3. 2004 a doručena téhož dne městskému soudu. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Jako důvody kasační stížnosti, jak lze dovodit z obsahu podání ve smyslu ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, stěžovatel uplatňuje důvody obsažené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel opakovaně uvádí, stejně jako v žalobě, že správní orgán porušil příslušná ustanovení správního řádu, neboť nebyl zjištěn přesně a úplně skutečný stav věci, a tím došlo k porušení procesních práv stěžovatele ve správním řízení. Stěžovatel namítá nezákonnost rozhodnutí spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a vady řízení.

Ze shora uvedených důvodů stěžovatel proto navrhuje kasační stížností napadené rozhodnutí městského soudu, jež nesprávně ve svém podání z 15. 7. 2004 označuje jako usnesení městského soudu ze dne 12. 2. 2004, č. j. 11 Az 193/2003 - 19, jímž byla žaloba odmítnuta, ale je zřejmé, že se jedná o kasační stížností napadený rozsudek městského soudu ze dne 12. 2. 2004, č. j. 11 Az 193/2003 - 19, jímž byla žaloba zamítnuta, zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně požádal o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem a o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Kasační stížnost z uvedených důvodů považuje žalovaný za nedůvodnou, stejně tak i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel uplatnil stížnostní důvody, jak lze dovodit z obsahu podání, podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. a) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen. Podle § 103 odst. 1 písm. b) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spise obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že městský soud při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který správně po právní stránce posoudil a zabýval se výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry Městského soudu v Praze a shodně s tímto soudem má za to, že stěžovatelem uváděné důvody pro udělení azylu, a to jak v řízení před správním orgánem, tak potom obdobně i v řízení před soudem, nelze zařadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze podle zákona o azylu žadateli azyl udělit, anebo jinak řečeno, na jehož základě je na udělení azylu právní nárok. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak Městský soud v Praze právní otázku v předcházejícím řízení posoudil správně. S námitkami stěžovatele se městský soud náležitým a vyčerpávajícím způsobem v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal.

Ostatně stěžovatelem uváděné důvody, tedy ekonomické problémy v zemi původu, a dále potíže se soukromými osobami, podle názoru stěžovatele se jednalo o členy mafie, které mu vyhrožovaly a ohrožovaly pistolemi, neboť neměl peníze na zaplacení odcizeného auta, jehož majitel na něm požadoval náhradu, nejsou důvodem, který je podřaditelný pod ustanovení zákona o azylu, neboť uváděné problémy nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy jeho rasou, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině, či zastávanými politickými názory. Uváděné skutečnosti nejsou důvodem pro udělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu. Na žadatele se v tomto případě nevztahuje ani překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se Městský soud v Praze napadeným rozsudkem nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Městský soud nepochybil, jestliže považoval rozhodnutí žalovaného za zákonné a neshledal na něm vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Žalovaný správní orgán i Městský soud v Praze postupovaly správně, když důvody uplatňované stěžovatelem neshledaly jako důvody k udělení azylu a podle toho rozhodly.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Stěžovateli byla usnesením Městského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2004, č. j. 11 Az 193/2003 - 48, pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupcem advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal advokátce Mgr. Jekatěrině Sochorové, jak i sama požadovala, odměnu ve výši 1075 Kč (jeden úkon právní služby po 1000 Kč spočívající v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů, a jeden režijní paušál po 75 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu